

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E – 35

PREHEAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie III./2016
Senát III

Nález:

spisová značka	III. ÚS 627/2015
populárny názov	Odôvodnenie rozhodnutí v konaní o odvolaní a dovolaní
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	02.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Dodatkový protokol k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústava Slovenskej republiky čl. 20 ods. 1 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6
analytická právna veta	Povinnosťou najvyššieho súdu je dať jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní i v dovolaní nastolil. Keďže predmetom konania pred všeobecnými súdmi bola náhrada škody, porušením základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu došlo aj k zásahu do základného práva sťažovateľa vlastníť a pokojne užívať majetok.
skutkový stav a základné fakty	Úrad pre finančný trh svojím rozhodnutím skonštatoval porušenie povinností správcu podľa § 35 ods. 1 a 3 a § 36 ods. 2 zákona č. 385/1999 Z. z. o kolektívnom investovaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o kolektívnom investovaní“) v súvislosti s predajom akcií, pretože správca nepostupoval pri predaji akcií s odbornou starostlivosťou, pretože nevykonal kroky, prostredníctvom ktorých by bolo možné predat' akcie za čo najvýhodnejšiu cenu, ktorú bolo možné dosiahnuť, lebo promptne predal akcie za jedinú záujemcami ponúknutú cenu, hoci nebol dôvod na okamžitý predaj akcií, a pretože v analýze spracovanej pred predajom akcií nezohľadnil ďalšie skutočnosti majúce vplyv na cenu akcií. Správcovi uložil pokutu 2 000 000 Sk. Následne Úrad pre finančný trh ďalším rozhodnutím uložil za už opísaný skutok pokutu aj depozitárovi správcu za zanedbanie jeho povinností konať samostatne s odbornou starostlivosťou výlučne v prospech podielnikov podielového fondu, čím porušil § 20 ods. 1 a § 23 ods. 1 zákona o kolektívnom investovaní. Sťažovateľ na základe právoplatných rozhodnutí Úradu pre finančný trh podal žalobu, ktorou sa domáhal náhrady škody, ktorú utrpel ako podielnik podielového fondu, ktorého akcií sa predaj týkal. Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom z 20. novembra 2007 v znení opravného uznesenia z 25. februára 2008 žalobu sťažovateľa v plnom rozsahu zamietol. Dospel k záveru, že neboli naplnené predpoklady pre vyodenie zodpovednosti za škodu žalovaných, ako aj že správca sa nedopustil porušenia svojich povinností, depozitár správcu svojím konaním nemohol svojím konaním spôsobiť sťažovateľovi škodu a ani voči vtedajšiemu predsedovi predstavenstva správcu

	<p>nebolo preukázané porušenie povinností.</p> <p>Najvyšší súd ako súd odvolací rozsudok krajského súdu potvrdil, osvojac si dôvody rozsudku krajského súdu. Sťažovateľ dodal, že najvyšší súd o jeho odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania bez toho, aby doručil sťažovateľovi vyjadrenie depozitára správcu k podanému odvolaniu a dal mu možnosť sa k nemu vyjadriť.</p> <p>Sťažovateľom dovolanie podané 14. apríla 2009 najvyšší súd uznesením z 26. februára 2015 odmietol konštatujúc, že v predchádzajúcom konaní nedošlo k odňatiu možnosti sťažovateľa konať pred súdom, pričom vo vzťahu k rozsahu dokazovania najvyšší súd uviedol, že je len a len vecou súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie. Námietskou týkajúcou sa aplikácie § 135 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) sa najvyšší súd nezaoberal.</p> <p>Podľa názoru sťažovateľa sa súd prvého stupňa, odvolací súd, ba ani dovolací súd v odôvodnení svojich rozhodnutí sa spôsobom ustanoveným v § 157 OSP nevysporiadali s návrhmi sťažovateľa na vykonanie dôkazov, pričom ich vyhodnotenie nezodpovedá zákonným požiadavkám. Hoci si je sťažovateľ vedomý toho, že súd nemusí vyhovieť každému návrhu účastníka na vykonanie dôkazu a taktiež nemusí hodnotiť každý jednotlivý dôkaz, zdôraznil, že konanie pred súdom musí rešpektovať zásadu „rovnosti zbraní“, ako aj požiadavku spravodlivosti. Nemôže teda podľa sťažovateľa nastať situácia, kedy súd rozhodne v rozpore s vykonanými dôkazmi, resp. odmietne vykonať relevantné dôkazy navrhnuté jedným účastníkom a v rozhodnutí to zamlčí.</p> <p>Zo sťažnosťou napadnutých rozhodnutí krajského súdu a najvyššieho súdu podľa sťažovateľa nie je zrejmé, ktoré dôkazy súdy hodnotili, z ktorých vychádzali a ktoré nebrali do úvahy a prečo, a ani to, prečo nevykonali ďalšie dôkazy navrhnuté sťažovateľom na preukázanie pravdivosti jeho tvrdení.</p> <p>Sťažovateľ je toho názoru, že tým, že súdy v rozpore s § 135 Občianskeho súdneho poriadku nevychádzali z predmetných rozhodnutí Úradu pre finančný trh, ďalej tým, že bezdôvodne nevykonali dôkazy navrhnuté sťažovateľom na odčiarknutie svojho nároku na náhradu škody, a celkovo tým, že uskutočnili konanie a vydali rozhodnutia, ktoré nespĺňajú základné zákonné požiadavky (pozri ďalej), neposkytli sťažovateľovi ochranu jeho majetku ako základnej zložky práva vlastníť majetok v zmysle čl. 20 ods. 1 ústavy, ako aj do práva sťažovateľa pokojne užívať majetok garantovaného čl. 1 dodatkového protokolu. Konanie súdu prvého stupňa, odvolacieho a dovolacieho súdu označil za nespravodlivé, ich rozhodnutia už uvedené požiadavky nespĺňajú. Ich rozhodnutia nedávajú odpovede na právne argumenty sťažovateľa, ba ďalšie otázky vytvárajú. Sťažovateľ ich označil za nezákonné a došlo prostredníctvom nich k odňatiu práva sťažovateľa konať pred súdom a k zásahu do jeho práva na spravodlivý proces. Tento nedostatok nebol odstránený ani dovolacím súdom, ktorý podobne ako súdy nižšieho stupňa ignoroval argumenty sťažovateľa, v odôvodnení svojho rozhodnutia ich nerefletoval [rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo veci <i>Suominen v. Fínsko</i> z 1. 7. 2003].</p> <p>Sťažovateľ sa domnieva, že jeho právo na verejné prerokovanie vecí a právo vyjadrovať sa k jednotlivým dôkazom (čl. 48 ods. 2 ústavy) bolo porušené postupom najvyššieho súdu, keď ako súd odvolací sťažovateľovi predovšetkým nedoručil vyjadrenie depozitára správcu k podanému odvolaniu, čím v nadväznosti na jeho rozhodnutie sťažovateľ stratil možnosť vyjadriť sa k argumentom uvádzaným v tomto vyjadrení. Právo sťažovateľa vyjadrovať sa k jednotlivým dôkazom bolo porušené aj tým, že vyjadrenia správcu a predsedu jeho predstavenstva k podanému odvolaniu mu boli doručené bezprostredne pred rozhodnutím odvolacieho súdu a bez určenia primeranej lehoty na vyjadrenie či upozornenia na rozhodnutie bez nariadenia pojednávania. Poznamenal, že správca podal predmetné vyjadrenie na odvolací súd viac než šesť mesiacov pred jeho doručením sťažovateľovi.</p>
z odôvodnenia	<p>K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru</p> <p>Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými</p>

súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/01).

Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. podľa čl. 36 ods. 1 listiny) spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, porušenie ktorého sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy). Táto povinnosť všeobecných súdov vzhľadom na ich postavenie ako primárnych ochrancov ústavnosti a vzhľadom na povinnosť Slovenskej republiky rešpektovať medzinárodné záväzky vyplývajúce z medzinárodných zmlúv o ochrane ľudských práv a základných slobôd (pozri napr. III. ÚS 79/02) zahŕňa zároveň požiadavku rešpektovania procesných garancií spravodlivého súdneho konania vyplývajúcich z čl. 6 dohovoru v súlade s judikatúrou ESHP.

Sťažovateľ tvrdí, že jeho v sťažnosti označené práva boli porušené tým, že najvyšší súd pri zisťovaní skutkového stavu nepostupoval v súlade s § 120 a nasl. OSP, osobitne postupoval v rozpore s § 135 OSP, kedy pri svojom rozhodovaní nevzal do úvahy existujúce právoplatné rozhodnutia úradu o porušení povinnosti správcu, a nesprávne vyhodnotil sťažovateľom navrhované dôkazy ako irelevantné pre posúdenie uplatneného nároku na náhradu škody. Nadväzne najvyšší súd opomenul v odôvodnení svojho rozhodnutia uviesť dôvody, pre ktoré neprihliadol na uvedené správne rozhodnutia. Celkovo, odôvodnenia jeho rozhodnutí nezodpovedajú požiadavke § 157 ods. 2 OSP.

Z obsahu pripojeného spisového materiálu je nesporné, že ako krajský súd, tak aj najvyšší súd mali k dispozícii sťažovateľom predložené správne rozhodnutia Úradu pre finančný trh, ktorými úrad rozhodol o porušení povinností správcu podľa § 35 ods. 1 a 3 a § 36 ods. 2 zákona o kolektívnom investovaní v súvislosti s predajom akcií, pretože správca nepostupoval pri predaji akcií s odbornou starostlivosťou, a o uložení sankcie. Rovnako z rozhodnutí súdov v konaní o žalobe sťažovateľa, ako aj z ďalších podaní je zrejmé, že sťažovateľ navrhoval vykonanie ďalších dôkazov – spisov vedených v trestnom konaní a v správnom konaní, ako aj vyžiadanie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných.

Krajský súd existenciu označených rozhodnutí úradu len skonštatoval, no z jeho rozsudku nevyplýva, že by im pripisoval akúkoľvek závažnosť.

Najvyšší súd ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) stotožniac sa so skutkovými a právnymi závermi krajského súdu v súlade s § 219 ods. 2 OSP v odôvodnení svojho rozsudku na tieto poukázal a ďalej sa venoval odvolacím námietkam sťažovateľa. Najmä sa stručne vysporiadal s námietkou nevykonania sťažovateľom navrhnutých dôkazov – vyžiadanie trestného spisu, spisu z Úradu pre finančný trh, predloženie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných, ktoré podľa najvyššieho súdu smerovali k preukázaniu skutočností, ktoré neboli v konaní sporné, navyše, nemohli nimi byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody. Vo vzťahu k citovaným rozhodnutiam úradu len skonštatoval postoj krajského súdu k nim.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP) dovolanie sťažovateľa ako neprípustné odmietol, pričom tvrdenie sťažovateľa o odňatí možnosti konať pred súdom vyhodnotil tak, že sťažovateľ nebol postupom súdu prvého stupňa, ako ani odvolacieho súdu vylúčený z realizácie procesných práv daných Občianskym súdnym poriadkom. Ako neopodstatnené tak vyhodnotil námietku nedostatočného odôvodnenia, ako aj námietku nevykonania dokazovania, nedoručenia písomných vyjadrení žalovaných v konaní a rozhodnutia veci

najvyšším súdom ako súdom odvolacím bez nariadenia pojednávania vo veci, hoci na to neboli dané podmienky.

Ako vyplýva z dikcie § 135 ods. 1 OSP, súd je viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihnuteľný podľa osobitných predpisov, a kto ich spáchal (s výnimkou rozhodnutia v blokovom konaní). Len iné otázky, o ktorých patrí rozhodnúť inému orgánu, môže súd posúdiť sám; ak však bolo o takejto otázke vydané príslušným orgánom rozhodnutie, súd z neho vychádza (§ 135 ods. 2 OSP).

Rozhodnutia Úradu pre finančný trh sú rozhodnutiami príslušného orgánu (§ 59 a nasl. zákona o kolektívnom investovaní v znení účinnom v rozhodnom čase) o tom, že bol spáchaný iný správny delikt, a o tom, kto ho spáchal.

Všeobecné súdy s výnimkou súdov v správnom súdnictve v konaní o preskúmaní zákonnosti rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 a nasl. OSP) sú povinné bez ďalšieho posudzovania a hodnotenia osvojiť si závery príslušného správneho orgánu o tom, že bol spáchaný priestupok alebo iný správny delikt, a nie sú oprávnené ani samy spochybňovať výrok o vine v rozhodnutí označených subjektov.

Ústavný súd poukazuje, že spisy vedené v trestnom konaní a konaní o inom správnom delikte, ako aj zmluva o výkone depozitára, ktoré sťažovateľ žiadal obstaráť ako dôkazy v konaní, síce už spadajú pod režim § 120 ods. 1 OSP, t. j. súd má možnosť vyhodnotiť ich ako nepotrebné pre zistenie skutkového stavu, avšak toto svoje rozhodnutie je povinný riadne a presvedčivo odôvodniť, berúc do úvahy tvrdenia účastníkov a už predložené dôkazy. Ak teda najvyšší súd ako súd odvolací skonštatoval, že „smerovali k preukázaniu skutočností, ktoré neboli v konaní sporné, navyše, nemohli nimi byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody“, tento jeho postoj opäť opomína existenciu právoplatných rozhodnutí, ktoré bol povinný reflektovať v zmysle § 135 ods. 1 OSP. Spôsob, akým sa s neobstaraním a následným nevykonaním navrhnutých dôkazov – ktoré, ako je na prvý pohľad zrejme, smerujú k zisteniu subjektu, resp. subjektov zodpovedných za škodu – vychádza z chybného vyhodnotenia predložených rozhodnutí úradu v rozpore s § 135 ods. 1 OSP, resp. z ich ignorovania všeobecnými súdmi v konaní, a preto nie je akceptovateľné.

Právny záver najvyššieho súdu, že vyžiadanie trestného spisu, spisu úradu, predloženie zmluvy o výkone depozitára od žalovaných by smerovalo k preukázaniu skutočností, ktoré neboli v konaní sporné, a nemohli nimi byť preukázané rozhodujúce skutočnosti pre priznanie práva na náhradu škody, ako aj to, že je v súlade so zákonom, že krajský súd celkom opomenul existenciu rozhodnutí, ktoré preň záväzným spôsobom riešia predbežnú otázku zodpovednosti za protiprávne konanie, nemôže obstať. Naopak, je v hrubom rozpore s požiadavkou čl. 2 ods. 2 ústavy, ako aj čl. 152 ods. 4 ústavy, čl. 144 ods. 1 ústavy a zakladá v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy porušenie základného práva na spravodlivé súdne konanie.

Následne neobstojí záver najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, že v konaní pred krajským súdom a pred najvyšším súdom ako súdom odvolacím nedošlo k vade podľa § 237 OSP. Osobitne s ohľadom na všeobecný spôsob, akým sa s jednotlivými dovolaciami námietkami vypořádaval, t. j. jeho odôvodnenie súborom generických právnych viet, ktoré však nereflektujú obsah spisov a opäť opomínajú existenciu rozhodnutí o predbežnej otázke podľa § 135 ods. 1 OSP.

Vo vzťahu k námietke sťažovateľa na nedoručenie, resp. len formálne doručenie (bez poskytnutia lehoty na reakciu) vyjadrení k jeho odvolaniu a následne dovolaniu ústavný súd opakovane poukazuje na to, že právo účastníkov konania na doručenie procesných vyjadrení ostatných účastníkov treba považovať za súčasť práva na spravodlivý proces. Nedoručenie vyjadrenia účastníka konania druhému účastníkovi konania vytvára stav nerovnosti účastníkov v konaní pred súdom, čo je v rozpore s princípom kontradiktórnosti konania a rovnosti zbraní ako súčasť práva na spravodlivý proces (Hudáková v. Slovenská republika, Trančíková v. Slovenská republika, ale aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 209/2014 z 28. augusta 2014).

Ústavný súd konštatuje, že závery najvyššieho súdu v oboch napadnutých rozhodnutiach nie sú akceptovateľné, pretože najvyšší súd nezohľadnil všetky okolnosti a špecifiká prerokúvaného prípadu. Najvyšší súd sa podľa názoru ústavného súdu nevyporiadal jasným, právne korektným a zrozumiteľným

	<p>spôsobom so všetkými skutkovými a právnymi skutočnosťami, ktoré sú pre jeho rozhodnutie vo veci podstatné a právne významné. Sťažnosťou napadnuté rozhodnutie najvyššieho súdu je podľa zistení ústavného súdu arbitrárne a nepreskúmateľné z dôvodu jeho nenáležitého odôvodnenia spočívajúceho v nesprávnom vyvedení záverov z preukázaného skutkového stavu a nesprávnej interpretácii a aplikácii relevantnej právnej úpravy.</p> <p>Najvyšší súd neposkytol sťažovateľovi dostatočnú ochranu jeho základného práva upraveného v čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru najmä z toho dôvodu, že interpretoval príslušné ustanovenia hmotného i procesného práva tak, že svojím rozhodnutím vybočil z medzí ústavnosti.</p> <p>Ústavný súd realizujúc ústavný prieskum napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu zistil, že najvyšší súd nedal jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, ktoré sťažovateľ v odvolaní i v dovolaní nastolil. Najvyšší súd ponechal bez povšimnutia argumenty sťažovateľa, ktoré majú pre vec podstatný význam a obe napadnuté rozhodnutia najvyššieho súdu preto nespĺňajú požiadavky vyplývajúce zo základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vo vzťahu k odôvodneniu súdneho rozhodnutia a jeho prípadnej arbitrárnosti. Právne posúdenie sťažovateľovej veci zo strany najvyššieho súdu je preto ústavne neakceptovateľné a vykazuje znaky svojvôle a arbitrárnosti.</p> <p>K namietanému porušeniu základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu</p> <p>Vo vzťahu k zásahu do základného práva sťažovateľa podľa čl. 20 ods. 1 ústavy ústavný súd uvádza, že obsah pojmu majetok tvoria nielen veci, ale aj práva a pohľadávky (m. m. II. ÚS 31/04). Keďže ústavný súd vyslovil, že rozsudkom a uznesením najvyššieho súdu bolo porušené základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, zaoberal sa aj otázkou, či z tohto porušenia nevyplýval aj zásah do základného práva sťažovateľa vlastníť a pokojne užívať majetok (I. ÚS 640/2014), keďže predmetom konania pred všeobecnými súdmi bola náhrada škody, ktorú si sťažovateľ uplatňoval voči žalovaným.</p> <p>Pri tomto skúmaní ústavný súd vychádzajúc z toho, že najvyšší súd ústavne neakceptovateľným rozsudkom porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu, dospel k záveru, že tým zasiahol aj do jeho základného práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 1 dodatkového protokolu. V dôsledku neakceptovateľného záveru rozsudku a uznesenia najvyššieho súdu totiž sťažovateľovi nebola priznaná majetková ujma, čím mu nebolo umožnené pokojne užívať predmet svojho majetku. Vychádzajúc z týchto záverov ústavný súd vyslovil aj porušenie základného práva sťažovateľa vlastníť majetok podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 1 dodatkového protokolu.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj základné právo zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky porušené boli.</u></p> <p><u>Rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, III. ÚS 79/02, II. ÚS 14/2001, II. ÚS 132/02, III. ÚS 171/2006, II. ÚS 31/04, I. ÚS 640/2014</p>
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>arbitrárnosť práva a slobody – právo na súdnu a inú právnu ochranu rozhodnutie</p>

Nález - prietahy:

spisová značka	III. ÚS 527/2014
populárny názov	Prieťahy v konaní o náhradu za bolesť, odškodnenie, ušlý zisk
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ bol účastníkom konania vedeného Okresným súdom Bratislava I (ďalej len "okresný súd") a to na strane navrhovateľa, kde súdne konanie bolo začaté na základe žaloby o uplatnenie náhrady za bolesť, odškodnenie, ušlý zisk, ktorá bola podaná na okresný súd 18.1.2011. Dňa 29.10.2014 okresný súd uznesením konanie zastavil a odporcovi nepriznal náhradu trov konania. Dňa 22.4.2015 odvolací súd uznesením potvrdil toto napadnuté uznesenie okresného súdu. Dňa 11.5.2015 právna zástupkyňa sťažovateľa doručila okresnému súdu dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.</p> <p>1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť sporu, v ktorom je sťažovateľ v procesnej pozícii navrhovateľa „o náhradu za bolesť, odškodnenie, ušlý zisk“, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokúvanej veci.</p> <p>2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prieťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľa ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že nezistil okolnosti na strane sťažovateľa, ktoré by relevantne prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľa, bol postup samotného okresného súdu.</p> <p>Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že konanie je poznačené zbytočnými prieťahmi. Postup okresného súdu od napadnutia veci sa sústredil na prípravu pojednávania, v rámci ktorej mu trvalo desať mesiacov, pokiaľ vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov návrhu a po doručení doplnenia podania a príloh k návrhu 20. januára 2012 vyzval odporcu výzvou z 1. mája 2012, aby sa vyjadril k návrhu sťažovateľa. Ústavný súd uvedené obdobie jedného roka a štyroch mesiacov, počas ktorého okresný súd realizoval vo veci dva jednoduché úkony (výzvy), hodnotí aj vzhľadom na predmet konania, ktorým je „náhrada za bolesť, odškodnenie, ušlý zisk“ v dôsledku pracovného úrazu sťažovateľa, za zbytočný prieťah. Takisto obdobie od 28. marca 2013, keď okresný súd rozhodol uznesením, ktorým konanie zastavil, do zrušenia odvolaním napadnutého uznesenia okresného súdu z 28. marca 2013 z dôvodu jeho nepreskúmateľnosti a vrátenia veci Krajským súdom v Bratislave 3. júla 2013, tiež možno pripísať okresnému súdu ako zbytočný prieťah v trvaní 3 mesiacov, pretože v dôsledku nepreskúmateľného rozhodnutia okresného súdu sa napadnuté konanie zbytočne predĺžilo. Od vrátenia súdneho spisu 3. júla 2013 okresný súd realizoval prvý úkon (výzvu adresovanú právnej zástupkyňi sťažovateľa) až po takmer 8 mesiacoch nečinnosti, čo možno považovať za ďalší zbytočný prieťah v napadnutom</p>

	<p>konaní.</p> <p>V dôsledku uvedených zistení ústavného súdu možno konštatovať, že okresný súd sa v napadnutom konaní dopustil zbytočných prietáhov v celkom trvaní dvoch rokov a troch mesiacov.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu Bratislava I prikázal konať bez zbytočných prietáhov.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal primerané finančné zadost'učinenie v sume 2500 eur a náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEF a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	prietahy v konaní-nečinnosť ujma, náhrada škody-ujma na zdraví

spisová značka	III. ÚS 96/2015
populárny názov	Prietahy v konaní o náhradu škody
súdca spravodajca	Ivetta Macejková
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	09.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Zbytočné prietahy môžu byť v konaní zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho nesústredenou a neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia sú účastníkmi konania vedeného pred Okresným súdom Rožňava (ďalej len "okresný súd") a to na strane žalovaných o náhradu škody. Žaloba bola podaná dňa 14.2.2002. Dňa 30.5.2013 vydal okresný súd medzitýmny rozsudok, ktorý bol potvrdený rozsudkom odvolacieho súdu dňa 11.6.2014.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (napr. III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02 a iné) zohľadňoval tri základné kritériá, ktorými sú (i) právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, (ii) správanie účastníkov súdneho konania a (iii) postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva v rámci prvého kritéria ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľov (I. ÚS 19/00). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľov.</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitosť veci, predmetom konania vedeného na okresnom súde je rozhodovanie o náhrade škody z ublíženia na zdraví. Po právnej stránke ide o vec, ktorá patrí k štandardnej agende všeobecných súdov, a teda sa nevymyká bežnej rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že doterajší priebeh konania ovplyvnila faktická zložitosť veci (znalecké dokazovanie a potreba odstraňovania rozporov v predložených znaleckých posudkoch), avšak doterajší neobyčajne zdĺhavý priebeh napadnutého konania ústavný súd nemôže pripísať iba na vrub faktickej zložitosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa</p>

	<p>čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Ústavný súd zastáva názor, že na ťarchu sťažovateľov možno pripočítať len podanie vyjadrení po súdom stanovenej lehote. Podľa názoru ústavného súdu však táto skutočnosť nemá v kontexte celkovej dĺžky konania zásadný význam, keďže podanie vyjadrení po lehote bolo len úplne výnimočné, pričom okresným súdom stanovená lehota bola sťažovateľmi prekročená len o dni.</p> <p>Pokiaľ ide o okresným súdom uvádzaný argument, v zmysle ktorého k dĺžke konania prispelo aj ospravedlňovanie neúčasti na pojednávaní právnym zástupcom žalobcu, ústavný súd konštatuje, že túto skutočnosť nemožno pripočítať na ťarchu sťažovateľov, keďže nešlo o ich právneho zástupcu, ale o právneho zástupcu iného účastníka konania. Na ťarchu sťažovateľov možno pripočítať jediné odročenie pojednávania, a to z 10. februára 2010 na 24. február 2010 (t. j. dva týždne), ku ktorému došlo na základe žiadosti právneho zástupcu sťažovateľov. V tomto prípade však nešlo o odročenie pojednávania pred okresným súdom, ale o odročenie pojednávania pred krajským súdom. Posudzujúc celkovú dĺžku konania, podľa názoru ústavného súdu táto skutočnosť (t. j. odročenie pojednávania pred krajským súdom o dva týždne) nemá v kontexte celkovej dĺžky konania zásadný význam.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a konštatuje, že občianske súdne konanie, ktoré trvá tak dlho, ako to je v danej veci [v čase podania sťažnosti podľa čl. 127 ústavy (24. januára 2014) takmer 12 rokov], možno už len na základe posúdenia tohto neprimeraného obdobia považovať za nezlučiteľné s imperatívom ustanoveným v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Takáto zdĺhavosť konania totiž v princípe predlžuje stav právnej neistoty dotknutej osoby do tej miery, že sa jej právo na súdnu ochranu stáva iluzórnym, a teda ho ohrozuje vo svojej podstate (m. m. I. ÚS 66/03, II. ÚS 367/2013). Vzhľadom na celkovú dĺžku konania nepovažoval ústavný súd za potrebné poukazovať na jednotlivé obdobia nečinnosti okresného súdu (I. ÚS 668/2013), keďže už len samotná celková dĺžka preskúmaného konania je z ústavného hľadiska sama osebe celkom jednoznačne neprimeraná a neakceptovateľná.</p> <p>V súvislosti s posudzovaním postupu okresného súdu v namietanom konaní pritom ústavný súd osobitne zdôrazňuje, že v zmysle jeho ustálenej judikatúry môžu byť zbytočné prieťahy v konaní zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho nesústredenou a neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). V súvislosti s posudzovaním efektívnosti činnosti všeobecného súdu teda ústavný súd nepovažuje za podstatné množstvo úkonov, ktoré všeobecný súd vykonal, ale považuje za rozhodujúcu predovšetkým skutočnosť, či ich vykonanie bolo efektívne, rešpektovalo zásadu procesnej ekonomie a zásadne vytváralo podmienky na odstránenie stavu právnej neistoty sťažovateľa (II. ÚS 33/99, II. ÚS 71/01, I. ÚS 298/08). Vychádzajúc z požiadavky efektívnosti, tak za bezprieťahové konanie nemožno považovať postup všeobecného súdu, ktorý síce koná v predmetnej veci v zásade plynulo, avšak takmer celý priebeh napadnutého konania je poznačený neefektívnosťou a nesústrenosťou jeho postupu, čo má zásadný vplyv na doterajšiu dĺžku napadnutého konania. O neucelenosti postupu konajúceho súdu, resp. o nesústredenej a neefektívnej činnosti súdu v tej-ktorej veci pritom obvykle svedčí aj skutočnosť, že ním vo veci vydané rozsudky sú odvolacím súdom opakovane rušené ako predčasné a opierajúce sa o neúplné a nejasné skutkové zistenia a sú následne vrátené prvostupňovému súdu na ďalšie prerokovanie a rozhodnutie (IV. ÚS 72/2010).</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Rožňava porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu Rožňava prikázal konať bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Sťažovateľom priznal finančné zadosťučinenie každému v sume po 2000 eur a náhradu trov konania.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru</p>	

ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	prieťahy v konaní-neeфекtívny postup

spisová značka	III. ÚS 473/2015
populárny názov	Prieťahy v konaní o určenie neplatnosti právneho úkonu
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala neprimeranú dĺžku konania vedeného na Okresnom súde Košice I (ďalej len "okresný súd") o určenie neplatnosti právneho úkonu, v ktorom sťažovateľka vystupuje v pozícii odporcu. Predmetné konanie začalo 9.4.2008 vrátením súdneho spisu z Najvyššieho súdu SR (ďalej len "najvyšší súd"). Napriek tomu, že okresný súd vo veci meritórne rozhodol, jeho rozhodnutie bolo odvolacím súdom zrušené a vrátené okresnému súdu na ďalšie konanie, pričom toto konanie nebolo dosiaľ skončené.
z odôvodnenia	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. Za súčasť prvého kritéria ústavný súd považuje aj povahu prerokúvanej veci. 1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitost' sporu, v ktorom je sťažovateľka v procesnej pozícii žalovanej „o určenie neplatnosti právneho úkonu“, ústavný súd konštatuje, že obdobné konania možno zaradiť k štandardnej agende všeobecného súdnictva, preto dĺžka konania nebola závislá od skutkovej či právnej náročnosti prerokúvanej veci. 2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prieťahov v napadnutom konaní, bolo správanie sťažovateľky ako účastníka tohto súdneho konania. Ústavný súd konštatuje, že nezistil okolnosti na strane sťažovateľky, ktoré by relevantne prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania. 3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu označených práv sťažovateľky, bol postup samotného okresného súdu. Ústavný súd po preskúmaní postupu okresného súdu v napadnutom konaní konštatuje, že konanie je poznačené zbytočnými prieťahmi. Prvým identifikovaným obdobím nečinnosti v trvaní takmer 10 mesiacov je obdobie od vrátenia súdneho spisu najvyšším súdom na ďalšie konanie okresnému súdu 9. apríla 2008 do prvého uskutočneného pojednávania vo veci 27. januára 2009, keď okresný súd rozhodol rozsudkom. Druhým obdobím nečinnosti je obdobie v trvaní necelých dvoch rokov od vrátenia veci na ďalšie konanie krajským súdom 24. júna 2010 v dôsledku zrušenia rozsudku okresného súdu uznesením krajského súdu do ďalšieho relevantného úkonu okresného súdu vo veci, a to pojednávania uskutočneného 5. júna 2012. Od 5. júna 2012 do prerušenia konania uznesením z 12. septembra 2013 okresný súd síce určil dva termíny pojednávania, avšak tieto sa neuskutočnili, pretože prvé pojednávanie bolo odročené v dôsledku ospravedlnenej neúčasti právnej zástupkyne žalobcu

	<p>a druhé pojednávání bolo zmarené v dôsledku úmrtia žalobcu. Ústavný súd prihládajúc na skutočnosť, že ide o konanie, ktoré začalo v roku 1999, hodnotí aj toto obdobie v trvaní viac ako 15 mesiacov prísnejšie, teda ako zbytočný priesťah.</p> <p>V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu obdobie nečinnosti okresného súdu v dôsledku existencie zákonnej prekážky jeho postupu – prerušenia konania uznesením z 12. septembra 2013 do právoplatného skončenia dedičského konania po zosnulom žalobcovi 16. augusta 2014 neposudzuje ako zbytočné priesťahy v konaní (mutatis mutandis III. ÚS 42/02, I. ÚS 65/03, II. ÚS 3/00, I. ÚS 214/06).</p> <p>Po odpadnutí prekážky postupu okresného súdu v napadnutom konaní 16. augusta 2014 do ďalšieho relevantného úkonu vo veci pojednávania konaného 24. novembra 2015 (odročené na 16. február 2016, pozn.) sa okresný súd dopustil zbytočného priesťahu v trvaní jedného roka.</p> <p>V dôsledku uvedených zistení ústavného súdu je možné konštatovať, že okresný súd sa v napadnutom konaní dopustil zbytočných priesťahov v celkom trvaní približne piatich rokov.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikázal, aby v konaní konal bez zbytočných priesťahov.</u></p> <p><u>Sťažovateľke priznal finančné zadost'učinenie v sume 2500 eur a náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	priesťahy v konaní-nečinnosť vlastníctvo-úprava vlastníckych vzťahov

spisová značka	III. ÚS 564/2015
populárny názov	Priesťahy v konaní o náhrade škody a náhrade ušlej mzdy
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	02.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prispel k predĺženiu priebehu napadnutého konania zásadným spôsobom tým, že podával veľký počet návrhov, ktoré boli neúplné, pričom niektoré návrhy boli totožné, a sťažovateľ taktiež niektoré návrhy viacnásobne menil a doplňal. Ústavný súd na ťarchu sťažovateľa pripísal predovšetkým skutočnosť, že sa o stav konania dostatočne nezaujímal, resp. v priebehu viac ako 10-tich rokov sa o stav konania nezaujímal vôbec a teda si v zmysle zásady "vigilantibus iuris" nedostatočne strážil svoje práva, čo ústavný súd zohľadnil pri ustálení sumy priznaného finančného zadost'učinenia ako aj pri celkovom hodnotení napadnutého konania.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ je účastníkom konania vedeného Okresným súdom Bratislava I (ďalej len "okresný súd") a to na strane navrhovateľa, pričom žaloba bola podaná v roku 1988. Okresný súd v uvedenej veci uznesením zastavil konanie pre prekážku rei iudicate. Proti predmetnému uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie.
z odôvodnenia	K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, predmetom konania je rozhodnúť o uplatnenom nároku na náhradu škody a o nároku na náhradu ušlej mzdy v súvislosti s neplatným skončením pracovného pomeru. Ide o štandardnú rozhodovaciu agendu všeobecných súdov, pričom na rozhodnutie vo veci existuje dostatočné množstvo stabilizovanej judikatúry. Vec nie je po právnej ani po faktickej stránke podľa názoru ústavného súdu mimoriadne zložitá.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd posudzoval priebeh napadnutého konania, bolo správanie sťažovateľa ako jeho účastníka. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ prispel k predĺženiu priebehu napadnutého konania zásadným spôsobom tým, že podával veľký počet návrhov, ktoré boli neúplné, pričom niektoré návrhy boli totožné, a sťažovateľ taktiež niektoré návrhy viacnásobne menil a dopĺňal. V dôsledku uvedeného vznikli aj procesné nejasnosti, ktoré sťažovali identifikáciu uplatňovaných nárokov a spomaľovali priebeh napadnutého konania. Predovšetkým je však potrebné na ťarchu sťažovateľa pripísať to, že sa o stav konania dostatočne nezaujímal, resp. v priebehu viac ako 10-tich rokov sa o stav konania nezaujímal vôbec, čo ústavný súd zohľadnil pri ustálení sumy priznaného finančného zadosťučinenia, ale aj pri celkovom hodnotení napadnutého konania.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, bol samotný postup okresného súdu.

Jurisdikcia ústavného súdu („*ratione temporis*“) sa vzťahuje na obdobie po 15. februári 1993, teda od nadobudnutia účinnosti zákona o ústavnom súde. Bez zreteľa na vznik právomoci ústavného súdu v rámci posúdenia základnej otázky, či sa vec sťažovateľa prerokovala na okresnom súde v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, ústavný súd už konštantne prihliada aj na dobu, ktorá v konaní uplynula v období do 15. februára 1993 (m. m. IV. ÚS 47/03).

Pokiaľ ide o postup okresného súdu v posudzovanom konaní, ústavný súd prihliadal na ustanovenie § 100 ods. 1 prvú vetu OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.

Z vykonaných procesných úkonov okresného súdu vyplýva, že jeho postup v prevažnej časti trvania napadnutého konania charakterizovala nečinnosť, neefektívnosť a nesústredenosť. Neefektívnosť, nesústredenosť a nečinnosť postupu okresného súdu je charakteristickou črtou pre takmer celý priebeh napadnutého konania, a preto ústavný súd nepovažuje za potrebné bližšie vymedzovať obdobia nečinnosti a hodnotiť konkrétne procesné úkony okresného súdu.

K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu zmyslom a účelom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je zaručiť každému reálny prístup k súdu. Tomu zodpovedá povinnosť všeobecného súdu o veci konať a rozhodnúť (m. m. I. ÚS 62/97, II. ÚS 26/96). K porušeniu základného práva na súdnu ochranu by došlo vtedy, pokiaľ by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a pokiaľ by súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu (žalobe) fyzickej osoby alebo právnickej osoby (napr. I. ÚS 35/98).

Základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy má kľúčové postavenie medzi právami ustanovenými v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy nazvanom „Právo na súdnu a inú právnu ochranu“ (čl. 46 až čl. 50 ústavy) a jeho ochrana v zásade predchádza ochrane priznanej prostredníctvom ďalších základných práv ustanovených v tomto oddiele ústavy. Na základe vzájomnej súvzťažnosti medzi týmito základnými právami možno dospieť v konkrétnom prípade aj k záveru, podľa ktorého závažné porušenie niektorého zo základných

	<p>práv ustanovených v čl. 46 až čl. 50 ústavy má za následok aj porušenie iného základného práva zaručeného v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy. Osobitne tento záver podľa názoru ústavného súdu platí o potenciálnom porušení základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, a to vzhľadom na jeho spomínané kľúčové postavenie v tejto skupine základných práv, a preto ak napr. porušenie práva základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) prekročí takú intenzitu, že to signalizuje zo strany príslušného všeobecného súdu až odmietnutie možnosti domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, tak možno urobiť záver o tom, že takýmto postupom súdu došlo, resp. dochádza aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.</p> <p>Berúc však v uvedenej súvislosti do úvahy, že sťažovateľ má na vzniku prietahov v napadnutom konaní zásadný podiel, ktorý bol podrobne vyhodnotený v rámci kritéria správanie sťažovateľa ako účastníka konania, čo podstatným spôsobom znížilo intenzitu porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a teda nenadobudlo charakter porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ústavný súd sťažnosti sťažovateľa v tejto časti nevyhovet.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I. porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu Bratislava I. prikázal, aby v konaní konal bez zbytočných prietahov.</u></p> <p><u>Sťažovateľovi priznal finančné zadostučinenie v sume 500 eur a náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Sťažnosti sťažovateľa v časti porušenia základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy nevyhovet.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESĽP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
kľúčové slová	prietahy v konaní

spisová značka	III. ÚS 567/2015
populárny názov	prietahy pri predložení dovolania dovolaciemu súdu
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	10.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ, ktorý v pôvodnom konaní vedenom na Okresnom súde Žilina (ďalej len "okresný súd) vystupoval ako navrhovateľ, podal na okresnom súde dovolanie proti právoplatnému rozhodnutiu odvolacieho súdu dňa 22.11.2012. Okresný súd predložil toto dovolanie sťažovateľa dovolaciemu súdu až takmer po troch rokoch dňa 13.8.2015.
z odôvodnenia	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou

(III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovanej veci.

1. Pokiaľ ide o právnu a faktickú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že toto kritérium je z pohľadu posúdenia prieťahov v danom štádiu napadnutého konania úplne bezvýznamné, pretože predmetom posudzovania je vyhodnotenie postupu okresného súdu iba po podaní dovolania (22. november 2012) proti rozsudku krajského súdu zo 17. októbra 2012, ktorý nadobudol právoplatnosť 29. októbra 2012, až do predloženia súdneho spisu na rozhodnutie najvyššiemu súdu, ktoré bolo realizované 13. augusta 2015.

2. Ďalším kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval existenciu zbytočných prieťahov, bolo správanie sťažovateľa vo vymedzenom štádiu napadnutého konania. Sťažovateľ nesprávne reagoval na výzvu okresného súdu z 19. júna 2013 na zaplatenie súdneho poplatku za ním podané dovolanie konštatovaním, že bol oslobodený od povinnosti uhradiť súdny poplatok v napadnutom konaní vrátane poplatku za dovolanie, a to uznesením krajského súdu zo 17. októbra 2012. Uvedené konštatovanie o oslobodení od súdneho poplatku za podané dovolanie však z predmetného uznesenia nevyplýva. Napriek tomu vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd nepovažoval za relevantné pripísať túto skutočnosť na ťarchu sťažovateľa, najmä berúc do úvahy, že sťažovateľ po posúdení veci krajským súdom bol napokon od súdnych poplatkov aj v dovolacom konaní oslobodený, ale až uznesením okresného súdu zo 14. januára 2014, ktoré rešpektovalo právny názor krajského súdu.

3. Tretím hodnotiacim kritériom, podľa ktorého ústavný súd zisťoval, či došlo k porušeniu sťažovateľom označených práv, bol postup okresného súdu vo vymedzenom štádiu napadnutého konania.

Ústavný súd je toho názoru, že už samotná skutočnosť, že okresný súd dovolanie podané sťažovateľom 22. novembra 2012 proti rozsudku krajského súdu zo 17. októbra 2012 predložil najvyššiemu súdu až takmer po troch rokoch (13. august 2015), signalizuje, že došlo k porušeniu v sťažnosti označených práv sťažovateľa. Okresný súd pri posudzovaní veci v súvislosti s oslobodením sťažovateľa od súdnych poplatkov za podané dovolanie pochybil, keď až na základe uznesenia krajského súdu bolo zrušené jeho uznesenie o zastavení konania pre nezaplatenie súdneho poplatku.

Až následným uznesením zo 14. januára 2014 okresný súd sťažovateľovi oslobodenie od súdneho poplatku za dovolanie priznal.

O nesprávnom a nehospodárnom postupe okresného súdu vo vymedzenom období svedčí aj to, že súdny spis bol najvyššiemu súdu predložený predčasne 22. decembra 2014, keď najvyšší súd pripísom z 21. apríla 2015 súdny spis pre procesné pochybenie okresnému súdu vrátil na odstránenie nedostatkov pri doručovaní, pričom najvyšší súd v uvedenom prípise okrem iného uviedol: „Vykonaným šetrením v súdnom spise dovolací súd zistil, že súd prvého stupňa pri doručovaní písomností nesprávne použil fikciu doručenia podľa § 47 ods. 2 O.s.p. Týka sa to predovšetkým doručovania rozhodnutia odvolacieho súdu vo vzťahu k odporkyňi 5/, dovolania vo vzťahu k odporkyňi 5/ a vyjadrenia k dovolaniu vo vzťahu k odporcovi 3/, ktoré vzhľadom k tomuto nedostatku neboli doručené účinne.

Keďže súdny spis okresného súdu spolu s dovolaním podaným proti rozsudku krajského súdu bol po vykonaní všetkých potrebných procesných úkonov okresným súdom predložený na rozhodnutie najvyššiemu súdu, v čase rozhodovania o sťažnosti ústavným súdom už k porušovaniu označených práv nedochádzalo, preto ústavný súd neprikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov. Taktiež ústavný súd považoval v okolnostiach danej veci vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa za ich dostatočnú ochranu.

Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:

Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v období po podaní dovolania proti rozsudku Krajského súdu v Žiline porušené boli.

	<u>Sťažovateľovi nepriznal finančné zadostučinenie.</u> <u>Sťažovateľovi priznal náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESELP a iných súdov	
súvisiace právne predpisy	zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov
klúčové slová	právo-súkromné prieťahy v konaní

spisová značka	III. ÚS 618/2015
populárny názov	Prieťahy v konaní o náhradu škody
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	24.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovávanej veci.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom Okresného súdu Bratislava I (ďalej len „okresný súd“). Sťažovateľ v namietanom konaní, ktorého predmetom je náhrada škody, vystupuje ako navrhovateľ. Konanie sa pre okresným súdom začalo v roku 2007.
z odôvodnenia	<p>Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitost' veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovávanej veci.</p> <p>1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že konania o ochranu osobnosti tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Ústavný súd nezistil, že by išlo o právne alebo skutkovo zložitú vec.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. hodnotenia prípadných zbytočných prieťahov v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania prispeli aj okolnosti na strane sťažovateľa. Sťažovateľ podal neúplný návrh na začatie konania a viackrát ho dopĺňal a upravoval aj okruh účastníkov konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania v dĺžke 8 rokov a 2 mesiacov na okresnom súde je už samo osebe neprimerané. Ústavný súd zistil obdobie nečinnosti okresného súdu od 23. mája 2012 do 16. októbra 2014 (trvanie takmer 2 roky a 5 mesiacov).</p> <p>Do dnešného dňa nie je vec právoplatne skončená. Ústavný súd poukazuje na to, že aj bez toho, aby bližšie určoval ďalšie obdobia nečinnosti okresného súdu, už samotná dĺžka predmetného konania na okresnom súde je neprimeraná. Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.</p> <p>Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, ktorý mal smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy</p>

	<p>(pozri napr. I. ÚS 41/02) a jeho neefektívna činnosť mala rozhodne vplyv na doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>Vzhľadom na uvedené skutočnosti preto ústavný súd dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v konaní, došlo k zbytočným prieťahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Vyjadrenie okresného súdu, v ktorom poukázal na nedostatočné obsadenie súdu, ústavný súd nemohol akceptovať, pretože v súlade s ustálenou judikatúrou (napr. I. ÚS 35/03, I. ÚS 179/03, III. ÚS 398/09) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôže byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné prieťahy v konaní.</p> <p>Na základe uvedených skutočností rozhodol Ústavný súd tak, že: <u>Základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Bratislava I porušené bolo.</u> <u>Okresnému súdu Bratislava I prikázal konať bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie v sume 1000 eur a náhradu trov konania.</u></p>
použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	Ústavný súd IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03, I. ÚS 41/02, I. ÚS 35/03, I. ÚS 179/03, III. ÚS 398/09
súvisiace právne predpisy	
klúčové slová	prieťahy v konaní-nadmerná zaťaženosť, nadmerné množstvo vecí prieťahy v konaní-nečinnosť

spisová značka	III. ÚS 621/2015
populárny názov	Prieťahy v konaní o zvýšení výživného
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	konanie o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	Nález - Nález
dátum rozhodnutia	02.02.2016
dotknuté články ústavy a medzinárodných zmlúv	Ústava Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd čl. 6 ods. 1
analytická právna veta	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovávanej veci.
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia sú účastníkmi konania vedeného Okresným súdom Košice I (ďalej len "okresný súd") a to na strane navrhovateľov, kde súdne konanie bolo začaté na základe návrhu na zvýšenie výživného dňa 23.11.2007.
z odôvodnenia	Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prieťahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 111/02, III. ÚS 142/03) zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokovávanej veci. 1. Pokiaľ ide o právnu a skutkovú zložitosť veci, ústavný súd konštatuje, že konania o zvýšení výživného tvoria bežnú súčasť rozhodovacej agendy všeobecných súdov a v zásade ich nemožno považovať za právne ani skutkovo zložité. Ústavný súd nezistil, že by išlo o právne alebo skutkovo zložitú vec. 2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. hodnotenia prípadných zbytočných

	<p>prieťahov v konaní, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania podstatne neprispeli okolnosti na strane sťažovateľov. Sťažovatelia boli v konaní prevažne aktívni a súčinnosní. Avšak nezúčastnili sa pojednávani nariadených na okresnom súde 17. februára 2009, 10. marca 2009 a 28. apríla 2009, čo však nespôsobilo predĺženie konania v podstatnej miere.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci a poukazuje na to, že trvanie napadnutého konania v trvaní 8 rokov a 1 mesiac, z toho na okresnom súde v trvaní 7 rokov a 1 mesiac, je už samo osebe neprimerané.</p> <p>Do dnešného dňa nie je vec právoplatne skončená. Ústavný súd poukazuje na to, že aj bez toho, aby bližšie určoval obdobia nečinnosti okresného súdu, už samotná dĺžka predmetného konania na okresnom súde je neprimeraná. Okresný súd v konaní postupoval neefektívne, o čom svedčí skutočnosť, že rozhodnutím Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) z 30. júna 2010 a z 28. októbra 2011 bol prvostupňový rozsudok dvakrát zrušený a vec bola vrátená okresnému súde na ďalšie konanie. Uvedený postup okresného súdu nesvedčí o tom, že by svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.</p> <p>Všeobecný súd v rozsahu svojej právomoci nesie zodpovednosť aj za zabezpečenie efektívneho postupu, ktorý mal smerovať k odstráneniu právnej neistoty, v ktorej sa sťažovateľ v predmetnej veci počas súdneho konania nachádzal, čo je základným účelom práva zaručeného v citovanom článku ústavy (pozri napr. I. ÚS 41/02) a jeho neefektívna činnosť mala rozhodne vplyv na doterajšiu dĺžku konania.</p> <p>Pretože okresný súd 10. decembra 2015 vyhlásil rozsudok vo veci samej, neprichádzalo už preto do úvahy, aby ústavný súd prikázal okresnému súde, aby v konaní konal bez zbytočných prieťahov, a odstránil tak stav právnej neistoty, v ktorej sa nachádzali sťažovatelia domáhajúci sa rozhodnutia súdu vo svojej veci. Na základe uvedených skutočností rozhodol ústavný súd tak, že:</p> <p><u>Základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I porušené bolo. Obom sťažovateľom priznal finančné zadostučinenie každému z nich v sume 2500 eur a náhradu trov konania.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	
<p>súvisiace právne predpisy</p>	<p>zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov</p>
<p>klúčové slová</p>	<p>prieťahy v konaní-neeektívny postup</p>

Spracovalo Analytické oddelenie Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.